

Sygn. akt: I ACa 435/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Grzegorzcyk
Sędziowie:	SSA Anna Beniak SSA Dorota Ochalska - Gola (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Grażyna Michalska

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. B.**

przeciwko **Wspólnocie Mieszkaniowej (...)w Ł.**

o uchylenie uchwał

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 24 grudnia 2012r. sygn. akt II C 797/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że uchyla uchwałę nr (...)Wspólnoty Mieszkaniowej (...)w Ł. z dnia 17 marca 2010 r. w części objętej punktem 2 i 3 oraz uchwałę nr(...) Wspólnoty Mieszkaniowej (...)w Ł. z dnia 17 marca 2010 r. w części objętej punktem 1 w i oddala powództwo w pozostałym zakresie;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od A. B. na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej (...)w Ł. 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

IV. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adwokat M. B. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. 221,40 (dwieście dwadzieścia jeden 40/100) złotych brutto tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny oddalił powództwo A. B. przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej(...)w Ł. o uchylenie uchwała o nr od (...)do (...)z dnia 17 marca 2010 r., zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 274 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, nie obciążył stron nieopłaconymi kosztami sądowymi i orzekł o kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, przyznając je w wysokości 295,20 zł.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych które Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje i przyjmuje za własne.

Posesja przy Placu (...) w Ł. stanowi jedną nieruchomość, dla której urządzona jest księga wieczysta nr (...). Działka zabudowana jest dwoma domami mieszkalnymi. Lokale znajdujące się w budynkach położonych na tej nieruchomości są odrębnymi przedmiotami własności. W jednym z budynków znajduje się lokal mieszkalny stanowiący własność powoda. Powodowi przysługuje udział w wysokości (...) we współwłasności wspólnych części budynku i innych urządzeń, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz udział w użytkowaniu wieczystym gruntu objętego księgą wieczystą nr (...). Zgodnie z wpisem w dziale I tej księgi nieruchomości przy Placu (...) ma powierzchnię 0,0590 ha. Taka powierzchnia została wyliczona na podstawie inwentaryzacji architektoniczno-budowlanej wykonanej w październiku 2006 r. i wrześniu 2007r. 19 marca 2009r. Wspólnota podjęła uchwałę nr (...)o naliczaniu przychodów i rozliczaniu kosztów utrzymania nieruchomości w oparciu o tak wyliczoną powierzchnię. Dodatkowo w dniu 3 marca 2008 r. właściciele lokali znajdujących się w obu budynkach położonych przy Placu (...) podjęli uchwałę o podziale do użytkowania nieruchomości w taki sposób, że właściciele lokali usytuowanych w budynku przy Placu (...) otrzymali do wyłącznego korzystania ten budynek, natomiast właściciele lokali znajdujących się w budynku przy Placu (...) otrzymali do wyłącznego korzystania ten budynek. Właściciele wyrazili zgodę na odrębne funkcjonowanie każdego z budynków przyjmując, że stanowi on 100%, prowadzenie odrębnej ewidencji pozabilansowej zawierającej zarówno przychody, jak i koszty dotyczące danego budynku.

W dniu 17 marca 2010r. Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy Placu (...) w Ł. podjęła jedenaście uchwał oznaczonych kolejno numerami od (...)do (...).

Uchwałą nr (...)udzielono zarządowi Wspólnoty absolutorium za 2009r. W uchwale nr (...)postanowiono, że niedopłata powstała z tytułu kosztów eksploatacji za 2009r. zostanie doliczona do kosztów eksploatacji w 2010r. i rozliczona w stawce eksploatacji. Nadpłata powstała z tytułu kosztów remontów została przeznaczona na pokrycie kosztów remontów w 2010 r. Uchwały nr (...)i nr (...) dotyczyły przyjęcia planu remontów w 2010 r. W obu wskazanych uchwałach planem remontu objęto obniżenie studzienek kanalizacyjnych wystających ponad poziom gruntu wraz z uporządkowaniem terenu na podwórzu nieruchomości znajdującej się przy ul. (...). Dodatkowo w uchwale nr (...)w planie remontu przewidziano wymianę okien w lokalu użytkowym od strony południowej na poziomie I piętra. W uchwale nr(...)(budynek B) przyjęto do realizacji plan gospodarczy na rok 2010r. oraz ustalono opłatę na pokrycie kosztów zarządu w wysokości: 2,80 zł za m⁽²⁾ powierzchni lokalu - na pokrycie kosztów eksploatacji nieruchomości wspólnej oraz 4,20 zł za m⁽²⁾ powierzchni lokalu na pokrycie kosztów remontu nieruchomości wspólnej, przy czym stawki te obowiązywały od 1 kwietnia 2010 r. W uchwale nr (...)(budynek A) przyjęto do realizacji plan gospodarczy na rok 2010 r. oraz ustalono opłatę na pokrycie kosztów zarządu w wysokości 2,94 zł za 1 m⁽²⁾ powierzchni lokalu na pokrycie kosztów eksploatacji nieruchomości wspólnej, z datą obowiązywania od 1 kwietnia 2010 r.

Uchwałą nr (...)postanowiono, że wpływy z tytułu użytkowania masztu telefonii komórkowej zostaną podzielone w następujący sposób - 30% budynek A, 70% budynek B, poczynając od daty podpisania kolejnej umowy z operatorem sieci komórkowej.

W kolejnych uchwałach oznaczonych nr (...) ustalono stawkę czynszu za 1 m^(2) powierzchni wynajmowanej od wspólnoty przez trzech różnych najemców – członków wspólnoty, zobowiązując ich do opłacania podatku od nieruchomości od wynajmowanej powierzchni i upoważniono też administratora do zawierania w imieniu wspólnoty stosownych umów.

W związku z długotrwałymi zaległościami występującymi w zaliczkach na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną oraz opłatach za media, a także nierealizowaniem ugody zawartej w sprawie I C 1491/06 przez właściciela lokalu nr (...) - powoda, Wspólnota podjęła uchwałę nr(...) dotyczącą sprzedaży tego lokalu w trybie art. 16 ust. 1 ustawy o własności lokali oraz udzielenia administratorowi nieruchomości pełnomocnictwa do prowadzenia postępowania sądowego o nakazanie sprzedaży tego lokalu oraz podejmowania wszelkich czynności związanych z odzyskaniem należności na dzień sprzedaży lokalu.

Wszystkie uchwały zapadły większością głosów, liczoną według wielkości udziałów.

W latach 2002 - 2007 Wspólnota podjęła szereg uchwał zmierzających do realizacji rozłożonego na kilka lat remontu elewacji związanego z jej dociepleniem i połączonego z wymianą stolarki okiennej we wszystkich lokalach. W związku z tym, w kolejnych planach remontów przyjmowanych uchwałami przewidywano wykonywanie w poszczególnych latach wymiany okien. Uchwała nr(...) była jedną z kolejnych tego typu decyzji.

Rozliczenie finansowe nieruchomości przy Placu (...) za rok 2009 dokonano co do zasady prawidłowo tak pod względem merytorycznym, jak i rachunkowym. Prowadzona ewidencja kosztów eksploatacji jest zgodna z ustawą o rachunkowości. Prawidłowo rozliczono również koszty remontów, zaś ich ewidencja jest zgodna z ustawą o rachunkowości. Koszty wywozu nieczystości rozłożono na poszczególne lokale z uwzględnieniem charakteru lokali oraz liczby osób, które z nich korzystają. Za rok 2009 powstała nadwyżka w zaliczkach pobieranych na ten cel w wysokości 59,35 zł. Rozliczanie ciepłej wody i centralnego ogrzewania prowadzone było zgodnie z obowiązującym regulaminem i również zostało należycie udokumentowane. Zużycie wody i ścieki były rozliczane według wskazań wodomierzy indywidualnych a następnie skorygowane wskazaniami wynikającymi z wodomierza głównego - nadwyżkę rozliczono proporcjonalnie do wyliczonego wcześniej zużycia indywidualnego. W przypadku lokalu powoda opłatę z tego tytułu zawyżono o 0,63 zł za cały okres rozliczeniowy.

Nieruchomość przy Placu (...) nie dysponuje bezpośrednim wjazdem z drogi publicznej. W związku z tym właściciele przedmiotowej nieruchomości korzystają z wjazdu od ulicy (...). Z terenu posesji przy ul. (...) odbierane są też pojemniki na nieczystości stałe wywożone z nieruchomości pozwanej Wspólnoty. W związku z tym już w 2009r. strona pozwana podjęła w ramach planu remontów zobowiązanie pokrycia kosztów naprawy nawierzchni na posesji przy ul. (...).

Na budynku B znajdującym się na nieruchomości przy Placu (...) zainstalowana jest stacja bazowa telefonii komórkowej należąca do (...) S.A. Operatora łączy ze wspólnotą umowa dzierżawy części dachu budynku.

Powód posiadał zaległości wobec Wspólnoty z tytułu zaliczek na koszty zarządu, które stały się przedmiotem postępowania, a następnie ugody sądowej z dnia 18 kwietnia 2007 r. w sprawie sygn. I C 1491/06 Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi. A. B. zobowiązał się do zapłaty na rzecz Wspólnoty kwoty 8.797,43 zł rozłożonej na 35 rat oraz kosztów procesu, poczynając od maja 2007 r. W oparciu o powyższą ugodę prowadzona jest przeciwko powodowi egzekucja. Powód nadal wnosi opłaty w niższej wysokości, niż wynika to z wyliczenia pozwanego.

Sąd I instancji wskazał w uzasadnieniu przyczyny oddalenia wniosków dowodowych zgłoszonych w toku sporu przez powoda. Podał, że uzupełniające wysłuchanie biegłego sądowego A. G. było zbędne, bowiem powód nie sformułował żadnych konkretnych zarzutów pod adresem opinii, zaś pytania zawarte w piśmie z dnia 17 września 2012r. stanowiły - w znacznej części - próbę wymuszenia na biegłym odpowiedzi na pytania wykraczające poza zlecony w postanowieniu zakres opinii oraz poza kompetencje biegłego, bądź też dotyczyły zagadnień związanych ze sposobem naliczania indywidualnych kosztów powodowi, co nie miało w sprawie istotnego znaczenia.

W zakresie wniosku powoda o zobowiązanie strony pozwanej do przedstawienia szczegółowego wyliczenia spłat A. B., Sąd Okręgowy odwołał się do art. 6 k.c. i spoczywającego na powodzie ciężaru dowodu. Sąd I instancji wskazał ponadto, że dowód z zeznań świadka A. J. pozostawał nieprzydatny dla rozstrzygnięcia, gdyż okoliczności na które świadek został zgłoszony wymagają wiadomości specjalnych, a więc powinny być dowodzone za pomocą opinii biegłych.

W dalszych rozważaniach Sąd Okręgowy wskazał, że powodowi nie udało się wykazać żadnej z przesłanek z art. 25 ust. 1 ustawy z 24 czerwca 1994r. o własności lokali (Dz.U. z 2000r. Nr 80 poz. 903) w stosunku do żadnej z zaskarżonych uchwał.

Całkowicie gołosłowny okazał się zarzut połączenia w ramach jednej wspólnoty dwóch odrębnych nieruchomości, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią księgi wieczystej urządzonej dla nieruchomości przy Placu (...). Bezzasadne są też twierdzenia powoda o złym wyliczeniu udziałów w nieruchomości wspólnej. Kwestia ta została uregulowana w wyniku inwentaryzacji nieruchomości przeprowadzonej w roku 2006 i 2007, zaś członkowie Wspólnoty podjęli uchwałę, że wyliczona wówczas powierzchnia nieruchomości będzie podstawą wszelkich rozliczeń. Co się tyczy udziału samego powoda we współwłasności nieruchomości wspólnej oraz użytkowaniu wieczystym gruntu, to jest on zapisany w księdze wieczystej prowadzonej dla lokalu nr (...), zaś powód nie skorygował prawidłowości takiego zapisu w trybie odpowiedniego postępowania.

W dalszych szczegółowych rozważaniach Sąd Okręgowy wskazał, że uchwała (...) jest zgodna z przepisami prawa. Jak wynika z opinii biegłego sądowego, rozliczeniu kosztów związanych z przedmiotową nieruchomością za rok 2009 nie można postawić żadnych istotnych zarzutów, a zwłaszcza zarzutu naruszenia prawa, umowy właścicieli, zasad prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną czy innego naruszenia interesu samego powoda.

Zaskarżając uchwałę nr (...) powód nie sformułował żadnego konkretnego zarzutu, zaś przeprowadzone postępowanie nie wskazuje, by zachodziły co do niej przesłanki z art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali.

W zakresie zarzutów dotyczących uchwały nr 3/2010, a konkretnie jej punktu 2 i 3, Sąd I instancji odwołał się do treści art. 13 ust. 1 ustawy o własności lokali i zasad ponoszenia kosztów zarządu nieruchomością wspólną określonych w art. 12 ust. 2 i art. 14 powołanej ustawy. Przyjął, że w realiach sporu okna lokalu użytkowego stanowią element elewacji budynku, mający decydujący wpływ na jego estetykę oraz izolację termiczną. Tak jak zewnętrzna strona ściany nie jest elementem przynależnym do konkretnego lokalu, ale częścią wspólną tak samo okna nie mogą być traktowane wyłącznie jako nieodłączny składnik lokalu będącego przedmiotem odrębnej własności. Uchwała nr (...) w zakresie punktu 2 jest kontynuacją rozłożonego na kilka lat procesu remontu elewacji, połączonego z wymianą wszystkich okien. Cały ten proces ma na celu zmianę estetyki budynku oraz poprawę jego izolacji termicznej. Tym samym wydatki na tego rodzaju remont należy traktować jednolicie jako koszty zarządu nieruchomością wspólną. Z kolei koszty remontu nawierzchni posesji przy ul. (...), o których mowa w punkcie 3 uchwały nr (...) i w punkcie 1 uchwały nr (...) teoretycznie nie mieszczą się w kosztach zarządu nieruchomością wspólną. Jednakże – mimo braku tytułu prawnego – teren posesji przy ul. (...) służy wspólnym interesom właścicieli lokali przy Placu (...), powiązanych ściśle z tą nieruchomością. Zdaniem Sądu I instancji można uznać, że istniejący - nawet w sposób dorozumiany - konsensus na temat uczestniczenia w kosztach utrzymania tego terenu jest sytuacją zgodną z prawem, zaś wydatki na ten cel mieszczą się w szeroko rozumianym zakresie kosztów zarządu nieruchomością wspólną. Odmienna interpretacja może doprowadzić do sytuacji, w której każda uchwała o treści podobnej jak kwestionowane uchwały będzie skazana na uchylenie, co w dalszej perspektywie może doprowadzić do sporu między wspólnotami i zamknięcia dojazdu do przedmiotowej nieruchomości.

Przedstawione w sprawie dowody nie pozwalają także na sformułowanie wniosku, że stawki zaliczek ustalone w uchwałach nr (...) naruszają prawo, umowę właścicieli, zasady prawidłowego zarządu nieruchomością wspólną czy interesy powoda. Warto jedynie zaznaczyć, że możliwość zaliczkowego wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów zarządu wynika z art. 15 ustawy o własności lokali. Uchwała nr (...) również nie narusza prawa, a w szczególności art. 12 ust. 2 ustawy o własności lokali. Oba budynki stanowią element tego samego przedmiotu własności. Z powołanego

przepisu nie wynika, że w takiej sytuacji pożytki i przychody z nieruchomości powinny być dzielone równo na każdy budynek, tak samo, jak nie wynika, że powinny być one zużywane równomiernie na każdą jednostkę powierzchni wspólnej. Należy wziąć pod uwagę, że w związku z zamontowaniem stacji bazowej na budynku B, jedynie mieszkańcy tego budynku muszą znosić ograniczenia swojego prawa własności wynikające z wydzierżawienia części powierzchni dachowej.

Powód nie udowodnił również, że określone w uchwałach nr(...)stawki czynszu oraz zasady ponoszenia należności podatkowych w związku z umowami najmu zawartymi wcześniej przez Wspólnotę są nieprawidłowe. Kwoty czynszu nie mają nic wspólnego z opłatami wnoszonymi przez poszczególnych właścicieli z tytułu ich uczestniczenia w kosztach zarządu nieruchomością wspólną.

W zakresie uchwały nr (...)Sąd Okręgowy podkreślił, że jest ona jedynie zgodą wspólnoty na wystąpienie przeciwko powodowi z powództwem uregulowanym w art. 16 ust. 1 ustawy o własności nieruchomości. Tego rodzaju decyzja wspólnoty nie przesądza w żadnym wypadku o zasadności takiego powództwa, co tym samym uchyla potrzebę czynienia szczegółowych ustaleń, czy w dacie podjęcia uchwały istniały zaległości po stronie powoda oraz czy wynikają one z nieprawidłowego naliczenia kosztów przypadających na jego lokal. Te kwestie będą przedmiotem rozstrzygnięcia w ewentualnym procesie wytoczonym w trybie art. 16 ust. 1 ustawy.

Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił powództwo i obciążył powoda obowiązkiem zwrotu na rzecz strony pozwanej kosztów procesu stosownie do art. 98 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu Sąd I instancji orzekł na podstawie § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie..., nie znajdując podstaw do przyznania ich w wysokości wyższej, niż stawki minimalne wynikające z § 8 pkt 7 powołanego rozporządzenia.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając orzeczenie części oddalającej powództwo oraz co do rozstrzygnięcia o kosztach procesu i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego powoda o zobowiązanie strony pozwanej do załączenia do akt sprawy dokumentacji technicznej budynku położonego w Ł. przy (...) oraz dopuszczenie dowodu z w/w dokumentacji w sytuacji, gdy wskazany dowód został powołany na okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, które nie zostały przez Sąd w należyty sposób wyjaśnione;

- art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego powoda o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłego A. G. z uwagi na zbędność przeprowadzenia tego dowodu w sytuacji, gdy zawnioskowany dowód miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a sporne okoliczności, na które został powołany, nie zostały wyjaśnione;

- art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego powoda o zobowiązanie strony pozwanej do przedstawienia szczegółowego wyliczenia spłat rat powoda z tytułu zawartej pomiędzy stronami ugody z uwagi na to, że okoliczność, która mogłaby z niego wynikać nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia powództwa wytoczonego w niniejszej sprawie w sytuacji, gdy zaskarżona przez powoda uchwała nr (...) dotycząca sprzedaży lokalu będącego jego własnością ściśle wiąże się z wysokością zadłużenia powoda i w bezpośredni sposób narusza jego interes;

- art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. J. z uwagi na to, iż okoliczności, na które został zgłoszony świadek wymagają wiadomości specjalnych, które winny być dowodzone za pomocą opinii biegłych w sytuacji, gdy zawnioskowany dowód miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy bowiem dotyczył wiedzy faktycznej świadka co do nieprawidłowości w dokonywaniu rozliczeń finansowych przez pozwanego, w tym w szczególności nieprawidłowości obciążenia właścicieli

lokali mieszkalnych kosztami wymiany okien w lokalu użytkowym mieszczącym się w przedmiotowej nieruchomości, a które to okoliczności w toku postępowania nie zostały przez Sąd w dostateczny sposób wyjaśnione;

- art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie przez Sąd dowodu z akt sprawy II C 593/11 Sądu Okręgowego w Łodzi pomimo stosownego wniosku w tym zakresie pełnomocnika powoda i załączenia akt w/w sprawy do akt sprawy toczącej się przed Sądem meriti w sytuacji, gdy powyższy dowód został powołany na okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a które nie zostały przez Sąd w prawidłowy sposób wyjaśnione;

- art. 299 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd dowodu z przesłuchania powoda w charakterze strony pomimo zgłoszenia takiego wniosku dowodowego w sytuacji niewyjaśnienia przez Sąd wszystkich istotnych i spornych okoliczności przedmiotowej sprawy oraz przy jednoczesnym uznaniu przez Sąd, iż powód nie udowodnił zarzutów formułowanych pod adresem zaskarżonych uchwał;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. § 19 pkt 1 w zw. z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu poprzez jego niezastosowanie i uznanie przez Sąd, iż nie ma podstaw do przyznania pełnomocnikowi powoda kosztów zastępstwa procesowego udzielonego powodowi z urzędu w wysokości wyższej niż stawki minimalne w sytuacji, gdy z uwagi na charakter przedmiotowej sprawy, jak również wielość i złożoność akt sprawy wymagany był dodatkowy nakład pracy pełnomocnika, co uzasadnia przyznanie wynagrodzenia w wysokości wyższej niż minimalna.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania oraz o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest jedynie częściowo uzasadniona.

Skarżący stara się przede wszystkim podważyć podstawę faktyczną rozstrzygnięcia za pomocą zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., kwestionując decyzję procesową Sądu I instancji o oddaleniu wniosków dowodowych powoda w zakresie uzupełniającego wysłuchania biegłego sądowego A. G., dowodu z zeznań świadka A. J. oraz dowodów z dokumentów w postaci rozliczenia spłat dokonywanych przez powoda i dokumentacji technicznej budynku położonego w Ł. przy Placu (...), do których złożenia miałby zostać zobligowany jego przeciwnik procesowy.

Tak sformułowany zarzut naruszenia prawa procesowego jest chybiony przede wszystkim z przyczyn formalnych. Z protokołu z przebiegu rozprawy w dniu 10 grudnia 2012 r. wynika, że oddalenie wskazanych wniosków dowodowych nie spotkało się z zastrzeżeniem pełnomocnika powoda, podniesionym w trybie art. 162 k.p.c. Należy zaznaczyć, że prekluzja przewidziana w art. 162 k.p.c. obejmuje swym zakresem wszystkie uchybienia procesowe, w tym również te dotyczące postępowania dowodowego. Sąd Apelacyjny, w składzie rozpoznającym apelację, aprobejuje pogląd wyrażony w orzecnictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, zgodnie z którym przepis art. 162 k.p.c. znajduje zastosowanie także do postanowień oddalających wnioski dowodowe (tak SN w uchwale z 27 października 2005 r. w sprawie III CZP 55/05, OSNC 2006/9/144; w wyroku z dnia 24 września 2009 r. w sprawie IV CSK 185/09, M.Prawn. 2009/ 20/ 1082 oraz w wyroku z dnia 8 kwietnia 2010 r. w sprawie II PK 127/09, M.P.Pr. 2011/1/33; podobnie SA w Poznaniu w wyroku z dnia 23 stycznia 2013 r. w sprawie I ACa 1142/12; Lex nr 1271921; SA w Krakowie w wyroku z dnia 3 października 2012 r. w sprawie III APa 22/12, Lex nr 1223233;

SA we Wrocławiu w wyroku z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie I ACa 304/12, Lex nr 1238476). Skoro w rozpatrywanej sprawie powołane przez apelującego uchybienie procesowe nie zostało zasygnalizowane Sądowi Okręgowemu w trybie przewidzianym w art. 162 k.p.c. , a apelacja nie zawiera wniosku o dokonanie kontroli postanowień z dnia 10 grudnia 2012 r. na podstawie przepisu art. 380 k.p.c., skarżący nie może skutecznie oprzeć środka odwoławczego na zarzucie wywodzonym z oddalenia wniosków dowodowych zgłoszonych w toku postępowania przed Sądem I instancji.

Niezależnie od powołanej wyżej argumentacji, Sąd Apelacyjny w pełni podziela merytoryczne motywy decyzji o oddaleniu wniosków dowodowych przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Przede wszystkim Sąd I instancji trafnie dostrzegł, iż apelujący nie przedstawił żadnych uzasadnionych zarzutów, które mogłyby podważyć konkluzję opinii biegłego sądowego A. G.. Z kolei lista pytań dla biegłego w sposób oczywisty wykracza zarówno poza tezę dowodową wskazaną w postanowieniu z dnia 20 lutego 2012 r. tj. weryfikację rozliczenia finansowego Wspólnoty Mieszkaniowej (...) za 2009 r., jak i specjalistyczną wiedzę biegłego z zakresu ekonomiki przedsiębiorstw i gospodarki materiałowej. Nie inaczej bowiem wypada ocenić pytania dotyczące np. inwentaryzacji budynku z lat 1975/1976, sposobu wyliczenia udziałów w nieruchomości wspólnej, prawidłowości zasad rozliczania ciepła przyjętych w regulaminie uchwalonym uprzednio przez Wspólnotę, czy szczegółowych rozwiązań technicznych przyjętych w poszczególnych lokalach w zakresie instalacji c.o., sposobu wyliczenia kosztów wymiany stolarki okiennej w konkretnych lokalach, zasadności obciążenia wszystkich właścicieli lokali kosztami wymiany okien oraz napraw nawierzchni nieruchomości przy ul. (...), wysokości stawki za najem lokalu, a nawet sposobu podziału kwoty wpływającej na rachunek pozwanego z tytułu opłat za użytkowanie masztu telefonii komórkowej. Apelujący formułując zarzuty pod adresem Sądu I instancji zdaje się zapominać, że rzeczą biegłego było jedynie ustalenie poprawności rozliczenia finansowego za 2009 r., a nie kompleksowa weryfikacja sposobu sprawowania zarządu nieruchomością wspólną, w tym wcześniejszych uchwał Wspólnoty w zakresie regulaminu rozliczania ciepła, czy sposobu rozliczania kosztów i przychodów stosownie do powierzchni nieruchomości przyjętej w inwentaryzacji z lat 2006 – 2007. Co więcej, część pytań kierowanych do biegłego i okoliczności, jakie za pomocą tego dowodu powód zamierzał wykazywać, pozostaje irrelevantnych dla rozstrzygnięcia sporu. Zgodnie z przepisem art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są bowiem jedynie fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. W realiach rozpatrywanej sprawy powód winien zatem w pozwie wskazać, a następnie w toku postępowania wykazać przesłanki z art. 25 ust. 1 ustawy z 24 czerwca 1994r. o własności lokali (Dz.U. z 2000r. Nr 80 poz. 903) w odniesieniu do każdej z zaskarżonych uchwał. Nie sposób pominąć, że powód w pozwie nie przytoczył żadnych konkretnych zarzutów pod adresem kwestionowanych uchwał, ograniczając się do stwierdzenia, że pozostają one sprzeczne z przepisami powołanej wyżej ustawy i regulaminem rozliczania ciepła, i nie precyzując, w czym owej sprzeczności upatruje. Podobnie kolejny zarzut dotyczący rozliczenia opłat za media niezgodnie z zasadami ekonomii i rachunkowości nie został poparty żadnymi okolicznościami faktycznymi, które na owe nieprawidłowości miałyby wskazywać. Powód sprecyzował niektóre zarzuty dopiero w toku postępowania, przy czym część z przedstawionej argumentacji w sposób oczywisty nie przystaje do treści kwestionowanych uchwał. Apelujący starał się bowiem przede wszystkim zakwestionować wysokość udziałów w nieruchomości wspólnej (nota bene nie wskazując, jak w jego mniemaniu przedstawia się prawidłowa wysokość udziałów). Tymczasem żadna z zaskarżonych uchwał nie została podjęta w trybie art. 22 ust. 3 pkt 5a ustawy o własności lokali. Powód zdaje się nie dostrzegać, że zaskarżenie uchwał w przedmiocie zatwierdzenia rozliczenia finansowego za 2009 r., planu remontów na 2010 r., wysokości zaliczkowych opłat na koszty eksploatacji i koszty remontów nieruchomości wspólnej, a tym bardziej wysokości czynszu najmu, podziału opłat z tytułu użytkowania masztu telefonii komórkowej, czy też w przedmiocie zgody na wystąpienie z pozwem w trybie art. 16 ust. 1 ustawy o własności lokali, w żadnym razie nie może doprowadzić do skutecznego zakwestionowania wysokości udziałów w nieruchomości wspólnej (vide wyrok SN z dnia 22 października 2004 r. w sprawie II CK 98/04, Lex nr 322021; podobnie SA w Warszawie w wyroku z dnia 26 marca 2013 r. w sprawie I ACa 1172/12, Lex nr 1312102). Prawa współwłaścicieli w tym zakresie zostały ujawnione w księdze wieczystej i korzystają z domniemania zastrzeżonego w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 z późn. zm.), a obalenie owego domniemania nie może nastąpić w ramach postępowania o uchylenie uchwał wspólnoty mieszkaniowej dotyczących całkowicie innych kwestii. W

tym stanie rzeczy prowadzenie jakiegokolwiek dowodu na okoliczność wyników inwentaryzacji z lat 1975/1975 pozostaje całkowicie bezprzedmiotowe. Podobnie zastrzeżenia powoda co do regulaminu rozliczania ciepła, okresu rozliczeniowego, powierzchni nieruchomości przyjętej do rozliczeń, nie mogą prowadzić do uchylenia zaskarżonych uchwał, skoro wskazane kwestie były przedmiotem wcześniejszych prawomocnych uchwał Wspólnoty, które nie zostały zakwestionowane w trybie przewidzianym w ustawie o własności lokali. Nie można oprzeć się wrażeniu, iż powód nie precyzując, w czym upatruje wadliwości obliczenia opłat za media i nie wskazując, w jaki prawidłowy – w jego ocenie – sposób winny być one prowadzone, starał się w niniejszym postępowaniu poddać ocenie biegłego wszelkie rozliczenia z tego tytułu, nie bacząc, że okoliczności te nie przystają do treści żądania pozwu, którego celem było przecież wyeliminowanie z obrotu jedynie konkretnych uchwał pozwanej Wspólnoty.

Przedstawione wyżej wywody uzasadniają także decyzję Sądu Okręgowego o oddaleniu wniosku powoda o zobowiązanie strony pozwanej do złożenia inwentaryzacji budynku sporządzonej w latach 1975/1976 (vide pismo pełnomocnika powoda k 262v). Jedynie uzupełniająco wypada zauważyć, że w apelacji powód upatruje naruszenia art. 217 § 2 k.c. w związku z art. 227 k.c. w oddaleniu wniosku dowodowego o zobowiązanie strony pozwanej do załączenia dokumentacji technicznej budynku położonego w Ł. przy Pl. (...), a zatem innego rodzaju dokumentów niż pierwotnie wskazanych we wniosku dowodowym. Inwentaryzacja jest bowiem jedynie jednym z elementów pełnej dokumentacji technicznej budynku.

Wypada ponadto zgodzić się z Sądem Okręgowym, że dowód z zeznań świadka A. J., w takim kształcie jak został on zakreślony w piśmie procesowym pełnomocnika powoda z dnia 1 grudnia 2011 r. (k 208), a zatem na okoliczność „...nieprawidłowości w dokonywaniu rozliczeń finansowych przez pozwanego”, pozostawał nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sporu z uwagi na treść art. 278 k.p.c. Na marginesie wypada zauważyć, że kognicją Sądów obu instancji w rozpatrywanej sprawie pozostawało jedynie rozliczenie finansowe za 2009 r., a nie wszelkie rozliczenia dokonywane w pozwanej Wspólnocie, a zakreślona teza dowodowa nie precyzowała, jakich ewentualnie rozliczeń dotyczy wiedza świadka. Dopiero na etapie apelacji, powód sprecyzował, że wiedza A. J. i okoliczności faktyczne, które miałyby być przedmiotem dowodzenia, dotyczą postępowania w sprawie sygn. II C 593/11 Sądu Okręgowego w Łodzi prowadzonego z powództwa świadka. Nie sposób jednak pominąć, że żądaniem pozwu we wskazanej sprawie objęte było uchylenie zupełnie innej uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej(...)w Ł., a zatem przebieg i wynik tego postępowania nie przekładały się na rozstrzygnięcie w rozpatrywanej sprawie. W żadnym też razie prawomocny wyrok w sprawie sygn. II C 593/11 Sądu Okręgowego w Łodzi nie stanowił prejudykatu w niniejszym postępowaniu.

Sąd Apelacyjny podziela ponadto wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stanowisko co do rozkładu ciężaru dowodu, a także okoliczności faktycznych istotnych dla miarodajnej oceny uchwały nr (...), które zadecydowały o oddaleniu wniosku powoda o zobowiązanie strony pozwanej do przedstawienia rozliczenia spłat dokonywanych przez A. B.. Przede wszystkim, z mocy art. 6 k.c. to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania okoliczności, z których starał się wywieść pozytywne dla siebie skutki prawne, a żądanie dostarczenia rozliczenia spłat przez stronę pozwaną stanowiło nieuprawnioną próbę przerwania obowiązku dowodzenia na przeciwnika procesowego. W istocie jednak zaskarżona uchwała nr (...) stanowi jedynie upoważnienie do wystąpienia przeciwko powodowi z ewentualnym powództwem z art. 16 ust. 1 ustawy o własności lokali i w żadnym razie nie przesądza o zasadności tego rodzaju roszczenia. Tym samym badanie przesłanek z art. 16 ust. 1 powołanej ustawy może i powinno nastąpić dopiero w przyszłym procesie zainicjowanym przez pozwaną Wspólnotę, którego przedmiotem będzie żądanie sprzedaży lokalu mieszkalnego powoda w trybie licytacji.

W ramach przywołanego w apelacji uchybienia przepisom procesowym tj. art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. apelujący starał się także zakwestionować decyzję Sądu I instancji, która nie przybrała wymaganej formy procesowej (postanowienia o oddaleniu dowodu), ale skutkowałą pominięciem wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z akt sprawy sygn. II C 593/11 Sądu Okręgowego w Łodzi. Brak zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. nie stanowi w tym przypadku negatywnej przesłanki podnoszonego zarzutu, bowiem powyższe zastrzeżenie może dotyczyć tylko takich uchybień Sądu popełnionych przy dokonywaniu czynności procesowych, o których strony zostały powiadomione przez Sąd wydaniem zarządzenia lub postanowienia. Tym niemniej omawiany zarzut jest całkowicie chybiony z powołanych już uprzednio przyczyn, wskazujących na brak zależności prejudycjalnej między niniejszym postępowaniem a sporem

w sprawie sygn. II C 593/11 Sądu Okręgowego w Łodzi. Niezależnie od tej argumentacji wypada zauważyć, że obowiązujące przepisy prawa nie przewidują instytucji dowodu „z akt sprawy”. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 lutego 2013 r. w sprawie III CSK 6/13 (Lex nr 1311760), przepisy procesowe przewidują jedynie dowód z dokumentu, którym może być także dokument wytworzony w innej sprawie sądowej i znajdujący się w jej aktach. Strona może zatem zgłosić jedynie dowód z dokumentu znajdującego się w aktach innej sprawy i obowiązana jest wówczas określić co to za dokument, w aktach jakiej sprawy się znajduje i na której karcie tych akt oraz wskazać fakty podlegające udowodnieniu przy pomocy tego dowodu. Niewątpliwie wniosek dowodowy powoda zgłoszony w piśmie procesowym z dnia 17 września 2012 r. (k 262 v) nie odpowiadał tym warunkom i z tych względów również podlegał pominięciu.

Apelujący powołał się ponadto na naruszenie przepisu art. 299 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z przesłuchania powoda w charakterze strony. Uchybienia powołanej normie procesowej upatrywał w pominięciu dowodu z jego zeznań mimo stosownego wniosku dowodowego i w sytuacji niewyjaśnienia wszystkich istotnych i spornych okoliczności przedmiotowej sprawy, przy jednoczesnym uznaniu, że powód nie udowodnił dochodzonego w pozwie roszczenia. Analizę omawianego zarzutu wypada rozpocząć od przypomnienia, że na rozprawie poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku, po oddaleniu innych wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda, pełnomocnik powoda oświadczył, że nie zgłasza dalszych wniosków dowodowych, nie domagał się przeprowadzenia dowodu w trybie art. 299 k.p.c. i zajął ostateczne stanowisko w sprawie, co w ocenie Sądu Apelacyjnego świadczy o rezygnacji z wcześniej wnioskowanego dowodu z przesłuchania stron. Niezależnie jednak od powyższej okoliczności wypada przypomnieć, że dowód z przesłuchania stron ma charakter subsydiarny, a zatem potrzeba jego przeprowadzenia materializuje się wtedy, gdy pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie jest rolą tego dowodu umożliwienie stronie osobistego odniesienia się do twierdzeń i wywodów strony przeciwnej. W judykaturze podkreśla się, że kwestia konieczności przeprowadzenia dowodu z przesłuchania strony należy do zakresu swobodnej decyzji Sądu opartej na analizie zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie jego spójności i zupełności. Dowód z przesłuchania strony nie ma charakteru obligatoryjnego, a jego przeprowadzenie konieczne jest wówczas, gdy nie ma możliwości przeprowadzenia innych dowodów, lub gdy brak jest dowodów. W rezultacie nieprzesłuchanie strony może stanowić naruszenie art. 299 k.p.c. tylko wówczas, gdy mogło ono wpłynąć na wynik sprawy, rozumiany jako wyjaśnienie wszystkich istotnych i spornych okoliczności dotyczących stosunków prawnych pomiędzy stronami sporu, albo gdy dowód z przesłuchania strony był jedynym dowodem, którym dysponował sąd (tak min. SN w wyroku z dnia 18 lutego 2010 r. w sprawie II CSK 369/09, Lex nr 570129). W realiach sporu przeprowadzone zostało obszerne postępowanie dowodowe, które pozwoliło na wyjaśnienie okoliczności spornych. To , że ostateczny wynik tego postępowania odbiegał od oczekiwań powoda, bowiem przeprowadzone dowody nie potwierdziły stawianych przez niego zarzutów, nie oznacza wcale, że w sprawie zachodziła konieczność skorzystania z dowodu z przesłuchania stron. Apelujący nie wyjaśnił także, w jaki sposób pominięcie dowodu z jego zeznań przełożyło się na wynik postępowania, skoro w świetle pisma procesowego z dnia 23 lutego 2011 r. (k 102) dowód z przesłuchania powoda został zgłoszony „...na okoliczności będące przedmiotem niniejszego postępowania”, bez ich sprecyzowania. Tymczasem nie budzi wątpliwości, że część okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia wymagała wiadomości specjalnych, których zeznania strony nie mogły zastąpić, zarzut błędnego ustalenia udziałów w nieruchomości wspólnej nie skutkował wzruszeniem zaskarżonych uchwał i podlegał ewentualnemu wykazaniu na drodze innego postępowania, zaś co do części kwestionowanych uchwał powód nie sprecyzował żadnych poddających się weryfikacji zarzutów, ograniczając się do wskazania swojego niezadowolenia z ich treści. Dotyczy to zwłaszcza uchwał nr (...).

Przedstawione rozważania prowadzą do wniosku, iż wbrew argumentom apelującego, Sąd Okręgowy nie uchybił przepisom prawa procesowego na etapie dowodzenia i w rezultacie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie.

Fiasko zarzutów apelacji opartych na naruszeniu przepisów prawa procesowego nie oznacza jednak, że apelacja powoda jest w całości niezasadna. Sąd Apelacyjny rozpoznając sprawę na skutek apelacji nie jest bowiem związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego i uchybienia w tym zakresie winien

brać pod uwagę z urzędu (vide uchwała 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55). Kierując się tą dyrektywą należy wskazać, iż w ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżony wyrok w części dotyczącej uchwał nr (...)i nr (...) w przedmiocie planu remontów na 2010 r. narusza przepisy art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 1 i art. 22 ust. 2 ustawy o własności lokali. W szczególności nie sposób zaakceptować stanowiska Sądu I instancji, który dostrzegając, iż przedmiotem wskazanych uchwał pozostają m.in. prace remontowe posesji przy ul. (...), co do której stronie pozwanej nie przysługuje żaden tytuł prawny, wywiódł zgodność omawianych uchwał z przepisami prawa z rzekomego konsensusu współwłaścicieli i zakwalifikował wydatki związane z pracami jako szeroko rozumiane koszty zarządu nieruchomością wspólną. Przede wszystkim w okolicznościach sporu trudno mówić o zgodnej woli wszystkich współwłaścicieli, a zatem o dorozumianym konsensusie, skoro za przedmiotowymi uchwałami głosowali jedynie dwaj członkowie wspólnoty posiadający większość udziałów, przeciwko byli dwaj inni, a pozostali nie oddali głosu. Wyliczenie kosztów zarządu nieruchomością wspólną zawiera przepis art. 14 ust. 1 ustawy o własności lokali. Jest to katalog przykładowy, a zatem do kosztów zarządu nieruchomością wspólną zaliczane będą także wydatki na inne cele, które nie zostały wymienione w powołanym przepisie, ale o tyle tylko, o ile są one związane z utrzymaniem nieruchomości wspólnej. Nieruchomością wspólną w rozumieniu ustawy o własności lokali są zaś pozostałe po wyodrębnieniu lokali te części budynku i urządzenia, które nie służą do użytku właścicieli lokali, a także grunt, na którym posadowiony jest budynek (art. 3 ust. 2 ustawy). Powyższe ograniczenie dotyczy także wymienionych w art. 14 ust. 1 pkt 1 wydatków na remont i bieżącą konserwację. Nie budzi wątpliwości, iż w powołanym przepisie chodzi o remont i konserwację nieruchomości wspólnej. Tego warunku z pewnością nie spełniają nakłady i inwestycje na cudzą nieruchomość przy ul. (...), niezależnie od stopnia ich użyteczności dla członków Wspólnoty. Co więcej, wydatki na ten cel – wobec braku jakiegokolwiek tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości przy ul. (...) - nie mieszczą się w pojęciu zarządu nieruchomością wspólną. W rezultacie kwestia ewentualnego partycypowania w kosztach utrzymania sąsiedniej posesji nie może być przedmiotem uchwały Wspólnoty podjętej w trybie art. 22 ust. 2 ustawy o własności lokali i podlega regulacji wyłącznie w drodze umów cywilnych. Zaskarżone uchwały nr (...)pozostają zatem w tym zakresie sprzeczne z przepisami prawa.

Uchwała nr (...)z dnia 17 marca 2010 r. jest wadliwa także w tej części, w której przyjmuje do planu remontu, a zatem de facto obciąża wszystkich współwłaścicieli nieruchomości, kosztami wymiany okien w lokalu użytkowym stanowiącym odrębną własność jednego z członków Wspólnoty. Sąd Apelacyjny nie podziela w tym zakresie rozważań Sądu Okręgowego, w których okna lokalu użytkowego uznano za element elewacji budynku, co miałoby uzasadniać tezę, iż ich wymiana stanowi koszt remontu nieruchomości wspólnej. W każdym razie obrona tego stanowiska nie jest możliwa bez rozważenia koncepcji architektonicznej danego budynku, a w rozpatrywanej sprawie brak jest w tym przedmiocie jakichkolwiek ustaleń. Z mocy przepisu art. 13 ust. 1 ustawy o własności lokali koszt remontu części składowych odrębnego lokalu obciąża wyłącznie jego właściciela, a zatem brak jest podstaw dla nałożenia obowiązku ponoszenia tego rodzaju wydatków na pozostałych współwłaścicieli w drodze uchwały Wspólnoty, nawet jeśli poprzednio podejmowane analogiczne uchwały pozwanej Wspólnoty, dotyczące wymiany okien w innych lokalach stanowiących odrębną własność, mimo swej wadliwości nie zostały wyeliminowane z obrotu. I w tym zatem przypadku zaskarżona uchwała powinna być zakwalifikowana jako sprzeczna z prawem, co oznacza, że spełnione zostały przesłanki z art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali dla jej uchylenia w tej części.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił uchwałę nr (...)pozwanej Wspólnoty z dnia 17 marca 2010 r. w zakresie jej punktu 2 i 3 oraz uchwałę nr (...) pozwanej Wspólnoty z dnia 17 marca 2010 r. z dnia 17 marca 2010 r. w zakresie jej punktu 1. W pozostałej części powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Sąd Apelacyjny nie znalazł ponadto podstaw dla wzruszenia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji. Niezasadny pozostaje w tym zakresie zarzut naruszenia

§ 19 pkt 1 w zw. z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. Nr 461) poprzez przyznanie tych kosztów w wysokości stawki minimalnej.

Rozpoznawana sprawa nie odznacza się szczególnym stopniem zawilóci prawnej lub faktycznej, a nakład pracy pełnomocnika polegający na sporządzeniu pism procesowych i udziale w czterech terminach rozprawy nie odbiegał od przeciętnego w tej kategorii spraw.

W pozostałym zakresie apelacja powoda podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. jako bezzasadna.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c. uznając, iż strona pozwana ostatecznie uległa jedynie co do nieznacznej części żądania, a zatem zasadne było obciążenie powoda kosztami w całości. Na koszty postępowania apelacyjnego poniesione przez stronę pozwaną złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 180 zł, ustalone na podstawie § 7 pkt 7 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ... (Dz. U. 163, poz. 1349 ze zm.).

Na podstawie § 19 ust. 1 w związku z § 8 pkt 7 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. Nr 461) Sąd Apelacyjny orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.